

Това като чухъ излѣзохъ отъ себе си, и като ъж сграбчихъ за двѣтъ рѣцѣ съсъ стремленіе което обори и неѣж.

— Маргарито, рекохъ, горкынка момне. слушай добръ ! Обычамъ тя, това е истина, и никога сърдце чловѣческо не е остило любовъ таквѣзи, по-пламениж, по-бескорыстнж и по-свещеннж отъ тѣзи моѣхъ жо имамъ. Но и ты мя обычашъ обычашъ мя и мя убивашъ Казувашъ че съмъ уведилъ (направилъ да повене) сърдцето ти но и ты жо си направила моето ? Но то на тебе принадлежи и ти го оставямъ Но честъ-тъ си азъ си ъж запазвамъ тя е цѣлокуп-на! и слѣдъ малко азъ ще тя принудѣж да исповѣдашъ това Заклѣвамъ тя, тако ми тѣзи честь, че ако умрѣж ще плачишь за мене, и ако останж живъ, колкото и да мрѣж за тебе, никога, ако бы щж тя видѣ и на колѣнѣ прѣдъ мене, никога нѣма да ся ожениж за тебе, ако не станешъ ты сиромашка като мене, или ако не станж азъ богатъ като тебе. И тѣй моли ся, моли ся и ищи чудеса отъ Бога, врѣме е !

И като ъж отбутнѣхъ отъ себе си, въздраснѣхъ възъ сълбѣхъ, за да извършж едно намѣреніе само на отчаянъ чловѣкъ. Както бѣхъ казалъ по па-прѣдъ, върховетъ на дѣбоветъ и вязоветъ около стѣлпѣтъ едва досягахъ до прозорцытъ. Като ся надсочихъ огъ прозорецѣтъ, прѣгнѣхъ бы-